

Nr 251

Av herr **Andersson** i Brämhult, *angående lekmanrepresentation i de s. k. länsråden.*

I länsstyrelseinstruktionen av den 5 juni 1953 stadgas att inom länsstyrelses landskansli skall, med undantag för Gotlands län, vara organiserad en särskild planeringssektion, som bl. a. har att handha plan- och byggnadsväsendet.

Planeringssektionens tillkomst må väl närmast ses mot bakgrunden av de alltmer ökade kraven på planläggning och utformning av bebyggelsen inte minst ute på landsbygden; krav som särskilt accentuerats genom byggnadslagen av år 1947. Under hand har därtill inom ett flertal länsstyrelser i riket utbildats en praxis, att plan- och bebyggelsefrågor — frågor om byggnadsplaner, fastighetsbildning, allmänna vägar, vatten och avlopp m. m. — diskuteras inom de s. k. länsråden, vilka består av länsstyrelsernas befattningshavare inom hithörande områden samt vid förefallande behov lantbruksdirektör, länsbostadsdirektör m. fl. under ordförandeskap av landshövdingen eller hans ställföreträdare. Dessa länsråd är inofficiella organ, som tillkommit för att förkorta tiden för ärendenas handläggning och undvika remisser mellan olika befattningshavare.

Det behöver knappast understrykas, att planeringssektionerna och i särskilt hög grad länsråden har en mycket betydelsefull, ja, grannliga uppgift. Av deras åtgärder och det sätt varpå de löser planfrågorna beror mycket av förutsättningarna för den upprustning av landsbygden, som är nödvändig om den fortgående ödesdigra befolkningsomflyttningen från landsbygden till storstäderna skall kunna bringas att upphöra, och varom riksdagen vid flera tillfällen uttalat sig.

Vid all såväl översiktlig som detaljerad planläggning är det nödvändigt att den förankras i den allmänna opinionen. Detta sker för närvarande genom att länsstyrelserna eller deras befattningshavare står i kontakt med och har överläggningar med de kommunala förtroendemännen. Detta utesluter emellertid inte att intresset och förtroendet för planläggningsarbetet skulle bli än bättre, om man redan till arbetet på länsstadiet kunde knyta representanter för lekmanaintresset genom att förtoendevalda män, som ådagalagt intresse för hithörande frågor, adjungerades med länsråden. Planläggningsarbetet skulle därmed redan från början förankras i den allmänna opinionen. Ingripanden från myndigheterna på detta betydelsefulla område betraktas ofta med visst missstroende av folket i den berörda bygden, och den sålunda föreslagna lekmanrepresentationen i länsråden skulle vara en

väg att överbrygga detta misstroende. Förslagsvis borde två representanter knytas till varje länsråd och utses för en tid av fyra år av respektive lands-ting vid lagtima möte året efter det nyval till landstingen ägt rum.

Att man inom den centrala förvaltningsmyndigheten på detta område, byggnadsstyrelsen, insett värdet av denna lekmanakontakt framgår där-av, att i rådet för översiktlig planläggning även insatts representanter för kommunerna och för företagarna inom planläggningsverksamheten. Där-med har rådet tillförts kontaktmän med allmänna opinionen, som redan på ett tidigt stadium kan öva inflytande på de oerhört viktiga uppgifter, som åvilar detta organ.

Med anledning av det sålunda anförda får jag anhålla,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om sådana åtgärder, att den i motionen föreslagna lekmanna-representationen i länsråden måtte komma till stånd.

Stockholm den 26 januari 1955

Torsten Andersson
i Brämhult